

— Тъй и хората идатъ не при меня, а за чаша кафе.

— Още и за ракия.

— Правовърнитѣ за чаша кафе, а райята — за ракия.

— Мълчаливо ли си пие райята ракията?

— Ту мълчи и ту немълчи.

— А когато немълчи, какво?

— Тогава говори, ефендимъ.

— Ти не си глупецъ . . . — рѣши милязимътъ, който искаше да узнае нѣщо. — Ти си уменъ и знаешъ да подслушвашъ.

— Тъй е, отговори Пето съ самодоволна усмивка.

— И какво си чулъ?

— О, ефенди! — Каза ханджията, като махна съ ржка, — ако азъ имахъ толкова пари, колкото слова сж влѣзли въ едното ухо и сж излѣзли отъ другото, то азъ щѣхъ да бѣдѣ единъ отъ най-богатитѣ хора на свѣтътъ.

— Хм . . . Турчинътъ си поклати главата.

— Слушамъ, но не чувамъ . . . това не е моя работа.

— Хм . . . примѣрмора милязимътъ: — ами виждашъ ли?

— Разбира се, виждамъ.

— Е? . . продължи да испитва турчинътъ.

Механджията пакъ подигна рамена.

— А не си ли виждалъ нѣкой комита?

— Какво е туй нѣщо? Попита Пето.

— Комита . . . Хм . . . азъ самъ добръ незная, — отговори милязимътъ и погледна въпросително сълдатитѣ.

— Комита . . . каза единъ и потѣгли отъ лулата си.

— Комита . . . повтори другъ, като са понаведи малко и си почука лулата у столътъ.

— Комита . . . произнесе третий, като се позамисли малко.

— Това може да бѣде нѣкой *еснафъ*, каза дълбокомисленно милязимътъ.

Солдатитѣ хжкаха, като клатяха одобрително главитѣ си, а ханджията се ни догаждаше, ни удо-